

CAPVT III

Dehinc docetur, Socratem et verbis et factis totaque vita talem fuisse, ut et ipse honeste viueret et alios ad honestatis studium excitaret. Igitur hoc capite traditur, eum primo in rite precando, sacrificando, et diuinatione utendo rectum fuisse deorum cultorem, deinde in cibo, potu, uenereque temperantiae studuisse: inserta disputatione elegante de vi et periculo osculandi formosos.

Ὡς δὲ δὴ καὶ ὠφελεῖν ἔδοκει μοι τὰς ζυγόντας, τὰ μὲν ἔργῳ δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν, τὰ δὲ καὶ διαλεγόμενος, τῶν δὲ γράψω, ὅποσα ἂν διαμνημονεύσω. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς θεὰς Φανερὰς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων, ἢ περὶ ἣ Πυθία ὑποκρίνεται τοῖς ἐρωτῶσι, πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας, ἢ περὶ προγόνων θεραπεΐας, ἢ περὶ ἄλλων τινῶς τῶν τοιούτων ἢ τε γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναρρεῖ ποιῶντας εὐσεβῶς ἂν ποιεῖν, Σωκράτης τε ἔτω καὶ αὐτὸς ἐποίει καὶ τοῖς ἄλλοις παρήνει, τὰς δὲ ἄλλως πως ποιῶντας περιέρχεται καὶ ματαίως ἐνόμιζεν εἶναι. Καὶ εὐχετο δὲ πρὸς τὰς θεὰς ἀπλῶς τὰ γαθαῖα δίδοναι, ὡς

§. 1. καὶ ὠφελεῖν] Incuria operarum excidit καὶ in ed. Casel., hinc deest quoque in edd. Ern. prioribus.

τῶν δὲ γράψω] Nec ἀνακολυθίαν in his verbis deprehendo, nec refero τῶν ad τὰ μὲν — τὰ δὲ, sed intelligo ἐκ, ut plena esset oratio ἐκ τῶν τόσα γράψω, ὅποσα ἂν δ. Similis constructio est Cyropaed. VIII, 2, 1. 7, Ὡς ἂν ἐπὶ τὸ φιλεῖσθαι δοκεῖ ἡμῖν ἐλθεῖν, τῆτο πειρασόμεθα διηγῆσθαι. Florent. A. ὅποσων ἂν habet.

ὑποκρίνεται] Pro ἀποκρίνεται, quod est in Ald., Paris. et Steph., recte Ernestus restituit ex Iunt. et MS. Vindob. I ὑποκρίνεται, cuius ἀποκρ. scholion esse censebat Zeu-

ne. Attamen infra IV, 3. 16 in eadem narratione est ἀποκρίνεται. Cum eo facit Vatic. 1.

ἂν ποιεῖν] Ibid. ἂν ποιῆ.

Σωκράτης τε] Peccant, qui τε in δὲ mutatum volunt. Nam τε respondet superiori ἢ τε Πυθία, cum Pythia — tum Socrates.

§. 2. εὐχετο] MS. 2 ἠύχετο. Sed utrumque ferri potest: ut ἠυδόχην et εὐδόχην. Vid. Herodian. p. 460.

ἀπλῶς] H. e. simpliciter, non addito nomine boni quod precabatur, omnino precabatur quod bonum esset; secundum poetam anonymum apud Plat. Alcib. II: Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύχτοις Ἄμμι δίδου, τὰ